

Στη φωτογραφία φαίνεται ένα καμένο από ανθρώπου χέρι δέντρο της Επιδαύρου,
έναν χρόνο μετά (Σεπτέμβρης του 2009).

Κάποτε συμμετείχε και συνέπραττε κι αυτό στη ζωή,
στα ανθρώπινα θαύματα και δράματα του θεάτρου.

Τώρα στέκει εκεί.

Ένας ζωντανός - νεκρός κορμός
με σώμα ανθρώπινο.

Είναι αργά

“Για κάποιον μες στον κόσμο είν’ αργά
ποιος τη ζωή μου
ποιος την κυνηγά;”

Είναι ακόμα χειρότερο:
Κανείς δε με κυνηγά
κανείς δε με κρατά

Κάποιοι κουράστηκαν
άλλοι απογοητεύτηκαν ή ακόμα και αηδίασαν
να με κρατούν

Κι ούτε κανείς να καταλάβει
ούτε να ακούσει ή να πιστέψει
και το χειρότερο:
ούτε καν εγώ
ούτε πια κι εγώ

“Πού πήγε αυτός που ξέρει να μιλά
που ξέρει πιο πολύ και να πιστεύει;”

Ναι, ξέρω...
Ξέρω να μιλάω πολύ
πάρα πολύ...
Μα είναι πάντα για πράγματα αλλότρια, με λόγια αλλότρια
Για πίστη ούτε λόγος
Και το χειρότερο:
η μη πίστη στο Λόγο υψώνεται και με καταδικάζει
την κάθε μέρα
Ισόβια

“Για κάποιον μες στον κόσμο είν’ αργά”
Και το πιο επίπονο
είναι ότι έχω μπροστά μου ακόμα της νύχτας αυτής τη θλίψη
δίχως λόγο να υπομείνω
Και το χειρότερο:
Υπάρχω ακόμα

Έχει νυχτώσει
Και δεν μπορώ πίσω να φέρω τον ήλιο
Μα δε νυστάζω
Ξάπλωσα νωρίς κι απόψε
Δίχως όνειρα
Δίχως αύριο
Και το χειρότερο:
Υπάρχω ακόμα

